

בתי המשפט

תד 011608/02		בית משפט לתעבורה ת"א - יפו	
תאריך: 24/01/2005		כב' השופטת רות כצמן	בפני:

בעניין: ענף תנועה ת"א המאשימה

נ ג ד

הנאשם דרסינובר סוניה

פסק דין**אני מזכה הנאשמת.**

הנאשמת הובאה לדין בגין גרם תאונת דרכים כמפורט בכתב האישום.
העבירות המיוחסות לה הן:

1. אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציית מעבר חצייה בביטחה וגרם חבלה של ממש - עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה.
2. נהיגה בחוסר זהירות וגרם חבלה של ממש - עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

בישיבת המענה הודה סניגורה של הנאשמת בנהיגתה במקום ובשעה המיוחסים לה וטען כי הולך הרגל הוא שפגע בחלק האחורי של רכבה של הנאשמת תוך שהוא משוחח בפלאפון.

להוכחת גרסתה הגישה ב"כ המאשימה שתי הודעות נאשמת במשטרה ותעודה רפואית והעידה מטעמה שני עדים.

1. רס"ר בן גיא - העיד כי הגיע למקום האירוע סמוך לאחר התרחשותו.

הוא כתב דוח פעולה, הוא איננו זוכר מעבר לרשום בו, ודוח הפעולה הוגש כמוצג. על פי מה שכתב, הוא פגש במקום את הנאשמת אשר אמרה לו כי בהגיעה למעבר חצייה הבחינה בהולך רגל שהיה במעבר חצייה וסימנה לו לחצות את הכביש, לאחר מכן המשיכה בנסיעה והרגישה מכה בחלק האחורי של רכבה וראתה את הולך הרגל על הכביש, ואילו הולך הרגל אמר לו כי הנהגת עקפה מונית שחנתה חניה כפולה במקום, הוא התחיל לחצות את הכביש במעבר החצייה ולפתע נפגע על ידי הרכב הנהוג בידי הנאשמת.

בחקירה נגדית לסניגור השיב כי רק לאחר מכן הוברר לו כי הולך הרגל הוא קצין מתנדבים במשטרה, הוא הגיע למקום לאחר שקיבל הודעה על אירוע, אין הוא זוכר אם הולך הרגל ששכב על הרצפה החזיק בידו בפלאפון. הוא לא ציין בדוח את שעת סיום האירוע. אין הוא יודע איך התרחשה התאונה והוא רק רשם מה שאמרו לו המעורבים.

2. בנימיני מאור - העיד כי הוא מפקד יחידה של מתנדבי בילוש, הוא הגיע לתחנת המשטרה הסמוכה למקום בו ארע האירוע בסביבות שעות הצהריים. הוא יצא מהתחנה על מנת לקחת משהו מהרכב, וכשהחל לחזור חזרה לתחנה, הוא רצה לחצות כביש במעבר חצייה. הוא ירד לכביש, הסתכל שמאלה, היתה במקום מונית שחנתה בחנייה כפולה במרחק של כעשרה או חמש עשרה מטרים מהמעבר. הוא הבחין ברכב שמגיע משמאלו, מאט, והנהגת, אם אינו טועה, סימנה לו ביד שהוא יכול לעבור. הוא המשיך לחצות, ולפתע ראה שנמצא בסיטואציה שהוא אינו יודע להחליט מי עובר קודם הוא או הנהגת, וזאת מאחר והרכב לא עצר עצירה מלאה. הוא צעד צעד לאחור, והרכב חצה אותו מהצד והוא חטף מכה מהדופן של הרכב ונפל על הכביש. אין הוא זוכר אם קיבל את המכה מאמצע הרכב או מאחור. את המכה הוא קיבל בפלג גופו התחתון. הרכב המשיך בנסיעה כ-20 עד 30 מטרים ואז נעצר. הוא עצמו היה על הרצפה, ניסה לקום וראה שמהו בידו לא זו והבין כי הוא פרק את הכתפיים מאחור בגלל הנפילה על הידיים. בדרך כלל יש לו רגישות בכתפיים ולכן זה הגביר את הפגיעה.

בחקירה נגדית לסניגור השיב כי הוא היה בהתנדבות במשטרה, והיה באמצע משמרת. נכון מה שהוא אמר במשטרה שהבחין ברכב הנאשמת בערך 15 מטרים משמאלו,

כשהיא איננה נוסעת מהר. הוא ראה שהיא מאטה, היא סימנה לו לעבור, כך הוא חושב.

הנאשמת האטה וכנראה שחשבה שהיא נותנת לי לעבור, ובגלל זה האצה את המהירות. בהתחלה, הנאשמת לא הבחינה בו בגלל המונית שהסתירה אותו. גם הוא לא הבחין בה בתחילה. הוא כבר היה במרכז הכביש, ולא ידע אם היא נותנת לו לעבור או אם היא נוסעת. אין לו תשובה מדוע הנאשמת האיטה ולאחר מכן האיצה.

יכול להיות שהוא היה שקוע בשיחת טלפון, הוא לא זוכר, והוא גם לא זוכר אם דיבר בכלל בטלפון. הוא הלך לאחור כי היסס.

כנראה שהוא והנהגת לא הבינו אחד את השני.

בהודעה נוספת במשטרה הוא אמר שהלך לאחור ואז קיבל מכה, שהיא חצתה אותו. העד מדגים בבית משפט את האופן שבו נגרמה התאונה, כך שהוא נמצא על מעבר החצייה, הנהגת מתקרבת לשם, הוא איננו בטוח אם היא נותנת לו לעבור, על כן צועד לאחור ואז היא חולפת על פניו עם הרכב ופוגעת בו בפלג גופו התחתון.

אין הוא זוכר באיזה חלק של הרכב היא פגעה בו, אך הוא יודע שזה היה בדופן ימין.

לא יכול להיות מצב שהוא נבהל ונפל באופן עצמאי מבלי כל פגיעה ברכב.

אם הסניגור מציג לו מצב שבו הוא חוצה את הכביש, הנהגת מבחינה שהוא לא ממשיך בחצייה ולכן היא ממשיכה בנסיעה לפתע ההולך רגל ממשיך, ופוגע בחלק האחורי של הרכב ועף אחורה, תשובת העד לכך שזה לא מדויק.

הוא נפל קדימה על שתי ידיו. עיקר הפגיעות שלו בכתפיים, באוזניים ומכות יבשות.

הוא אמר בבית חולים כי קיבל מכה בראש, וכן נבדק על ידי רופא אף אוזן גרון.

בעבר הוא סבל מפריקת כתף ימין.

כאשר שוחרר מבית חולים הוא זומן לניתוח באחת מכתפיו, כנראה בכתף ימין, אך הוא לא עשה את הניתוח עד היום. כתף זו, גם פורקה בעבר לפני 13 שנה.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת, לדבריה היא נהגה ברחוב רזיאל היא הבחינה באנשים שעברו כביש שלא במעבר חצייה והאטה ונתנה להם לעבור.

זה היה במרחק של 20 מטר ממעבר חצייה, נשוא תיק זה.

היא המשיכה בנסיעה איטית, וראתה את עד תביעה מספר 2 עומד על המדרכה או על קצה הכביש, תוך שהוא מדבר בפלאפון.

היא סימנה לו עם היד לעבור, עצרה, וכשראתה שהוא לא מתכוון לחצות את הכביש, המשיכה בנסיעה איטית ופתאום שמעה חבטה בצד האחורי של רכבה.

היא הביטה במראה וראתה כי הוא חולף מעבר למכוניתה, מקבל חבטה ועף. היא יצאה מרכבה. תוך שניות היו שם אנשים מאחר ומדובר בדיוק בכניסה למשטרה, למקום הגיע שוטר שלקח ממנה עדות ואנשים אספו את הפלאפון של האיש שנפל על הכביש.

עד תביעה מספר 2, נתקל בחלק האחורי של רכבה, לא בדלת. היא מסרה הודעה במשטרה ברחוב דרור, וכעבור זמן נתבקשה לבוא שוב ולמסור הודעה נוספת.

בחקירה נגדית לתובעת השיבה כי בהתקרבה למעבר חציה, נסיעתה היתה איטית וזו בשל עצירתה מספר מטרים קודם לכן לאפשר להולכי הרגל לחצות את הכביש. היא הבחינה בהולך הרגל במעבר החצייה ממרחק של כמה מטרים כשהוא עומד ומדבר בפלאפון, או שעמד על קצה המדרכה או למטה צמוד למדרכה.

מימינה חנו מכוניות ויכול להיות שהיתה מונית שחנתה בחניה כפולה. היה לה שדה ראייה לכוון הולך הרגל, והיא ראתה אותו מכף רגל ועד ראש. היא מעריכה את מהירות נסיעתה בין 10 ל - 15 קמ"ש.

היא סימנה להולך הרגל לעבור את הכביש. הוא כנראה ראה. מהרגע שהיא נעצרה היא לא ראתה שום תזוזה מצידו של הולך הרגל, אשר נשאר לעמוד במקום. המרחק ביניהם היה כ - 3 מטרים, בעת שהיא נעצרה לפני מעבר החצייה. כשראתה שהוא לא עובר, החלה בנסיעה. לא היה מצב של היסוס מצד הולך הרגל, היא לא ראתה שהוא מתקדם, אלא היה במצב של הליכה. המכה שהיא הרגישה ברכבה היתה מסוג המכה שהולך רגל, נותן לפעמים לרכב החולף על פניו.

לבית המשפט השיבה כי לא שוחחה עם הולך הרגל לאחר התאונה.

לאחר ששמעתי הצדדים, בחנתי הופעתם, התרשמתי מדבריהם, הגעתי להחלטה כי לאורך התקופה הקצרה שלפני האירוע הסופי, אין מחלוקת בין הצדדים. עד התביעה מאשר כי אם אינו טועה, הנהגת סימנה בידה שהוא יכול לעבור.

עובדה, שמאשרת גם הנאשמת. כאשר העד נשאל אם החזיק טלפון בידו, הוא משיב לסניגור כי יכול להיות שהיה שקוע בשיחת טלפון, אך אינו זוכר בוודאות. לא את העובדה שדיבר, אך זה אפשרי. זו תשובה מתחמקת.

השאלה שבמחלוקת שעלי להכריע בה היא, אם הנאשמת איפשרה להולך הרגל להשלים את חצייתו. בנקודה זו, יש בפני שתי גרסאות. בעוד שהנאשמת מרגע שהגיע איש משטרה למקום, עומדת על כך שהיא סימנה לו לחצות את הכביש ומשראתה שאיננו עובר, המשיכה בנסיעה, כך בהודעתה במשטרה, וכך בעדותה בפני בבית המשפט.

עד התביעה מודה כי כך היו פני הדברים, וכך העיד:

"...התחלתי לחצות, ראיתי את הרכב מגיע מצד שמאל שלי, הרכב האט, ואם אני לא טועה, הנהגת סימנה בידה שאני יכול לעבור. המשכתי לחצות וראיתי שאני נמצא בסיטואציה שאני לא יודע להחליט מי עובר קודם, היא או אני, כי הרכב לא עצרה עצירה מלאה. אני הייתי כבר בתוך מעבר החצייה והיות והרכב לא עצר, הססתי אם להמשיך קדימה או לאחור. צעדתי צעד לאחור.....". (פרוטוקול עמוד 3 שורות 16-20).

הנאשמת אשר ראתה כי הולך הרגל נעצר, יכולה היתה להניח כי הוא איננו ממשיך בחציה ועל כן היא יכולה להמשיך בנסיעה, וכך עשתה, לדבריה.

למעשה, גם הולך הרגל איננו מעיד כי המשיך בחציית הכביש, אלא שלדבריו תוך כדי כך שהנאשמת חלפה על פניו, היא פגעה בו. בנקודה זו, נוצר בליבי ספק אם ללא תזוזה מצד הולך הרגל, היתה נוצרת הפגיעה.

הנאשמת עומדת על כך שהפגיעה היתה בחלק האחורי של רכבה, הספק הוא באם הולך הרגל לא החל לחצות את הכביש לאחר שהנאשמת כבר חלפה על פני המעבר, התנגש בחלק האחורי של רכבה, וכך נפל.

בנסיבות כאלה, אינני סבורה כי הנאשמת התרשלה בדרך נהיגתה, ואני מזכה אותה מעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

הנאשמת וסניגורה.

ניתן היום 16.12.2002 במעמד ב"כ התביעה

ר. כצמן, שופטת

סגנית נשיא

זכות עירעור 45 יום מהיום.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה